

కథ

తూర్పు మండపం

డాక్టర్ వేంపల్లి గంగాధర్

ఈవారం కథ

★ పేంపల్లి గంగాధర్

బొమ్మలు: అక్బర్

నల్ల మోడాలు కమ్మకున్న ఆకాశంలో గద్దొకటి గిరికీలు కొద్దోంది. తూర్పు మండపంకు ఆను కొని ఉన్న ఎత్తయిన తుమ్మ చెట్టు కొమ్మల్లోంచి గాలి ఒక్క ఉదుటున పైకి లేచింది. రివ్వలివ్వన ఎగురుతూ ఎర్రమట్టి నేలను బలంగా తాకి సుడి గాలిలా మారింది. దిక్కు దిశ లేకుండా చూస్తుం డగానే దుమ్ములేపుకుంటూ కొండను మింగిన దెయ్యంలా దూసుకుపోతోంది.

తూర్పు మండపం

ఇంకా ఎన్నై స్టేషన్ కు రాలేదు.

వస్తాడో, రాడో తెలీదు.

చేతులు కట్టుకొని మాసిన గడ్డంతో, నలిగిపోయిన గోధుమరంగు చొక్కా ధరించి దిగాలుగా బయటి వసారా స్తంభానికి ఆనుకొని కూల బడి ఉన్నాడు పక్కీరప్ప.

లోపల అల్మారా పక్కనున్న చెక్క కుర్చీ దగ్గర అతడి 'సాన మిషన్' నిశ్శబ్దంగా నిలబడి విముక్తి కోసం ఎదురుచూస్తోంది.

పండుగల సీజన్. చేతినిండా పని. పల్లెలన్నీ తిరిగితే రోజుకు ఐదు నూర్ల వరకు సంపాదించుకోవచ్చు. టైలర్ పని చేసేటోళ్లందరితో తనకు పరిచయాలు బాగుండాాయి. పెద్ద కత్తెరకు సాన పెడితే పది రూపాయ లొస్తాయి. టైలర్ దగ్గర ఒక్క కత్తెరే ఉండదు, కనీసం రెండైనా ఉంటాయి. యింక పల్లెల్లోని ఇండ్లలో ఈలకత్తులు, మచ్చు కత్తులు, చాకుల్లాంటి వన్నీ సానపెడితే ఇంకొంత సంపాదించుకోవచ్చు.

“రేయ్ ...” స్టేషన్ లోపల్నుంచి కానిస్టేబుల్ కేకేశాడు.

“అయ్యా...” బదులిస్తూ వెంటనే రెండు అడుగుల్లో ఎదురుగా నిలబడ్డాడు పక్కీరప్ప.

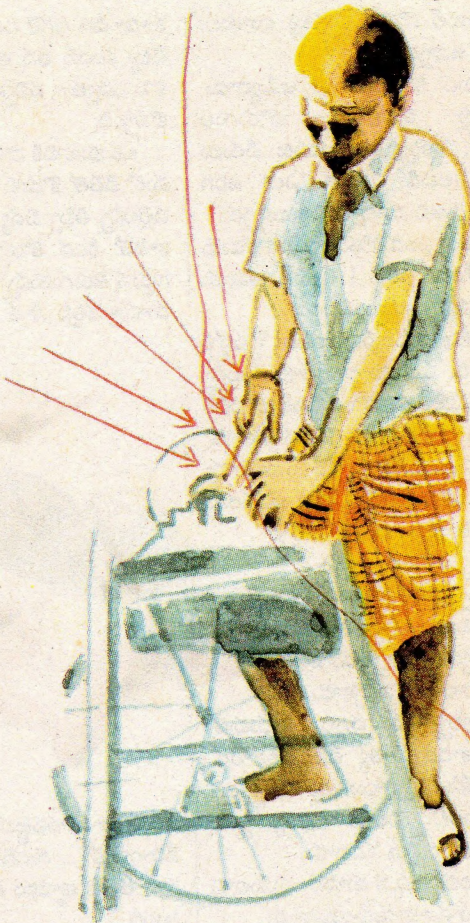
“నిన్న నువ్వు నీ సానమిషనెత్తుకొని దేవళం వీధిలోకి పోయినావా ... లేదా...” ప్రశ్నించాడు కోరమీసాల కానిస్టేబుల్.

అర్థం కానట్టు ముఖం పెట్టాడు పక్కీరప్ప.

“మర్యాదగా నిజం చెప్పు...” కళ్లు ఎగరేసినాడు.

“పోయినా సామీ ... పోయింది నిజమే” రెండు చేతులు కట్టుకుని, భయపడ్డా జవాబిచ్చాడు.

“నిన్న మధ్యాహ్నం పూట నలభై ఆరో నెంబర్ ఇంట్లోని ముసీల్దాని గొంతు నులిమి చంపి మెడలోని బంగారు గొలుసు తెంచుకొని

పోయిందెవర్రా?” పళ్లు పటపట కొరుకుతూ గదమాయించాడు కాని స్టేబుల్.

“నాకు తెలీనే తెలీదు సామీ ... నేను ఆ వీధిలోకి పొద్దునపూట పోతిని. మద్దెనంపూట ఏం జరిగిందో నాకు తెల్లు. నత్తె ప్రెమానంగా నాకు తెల్లు” వేడుకోలుగా విన్నవించుకున్నాడు.

“తెలీదంటే విడిచి పెడ్తాననుకుంటాండావా? రేయ్ ... నీ నరాలు పిండి నిజం రాబడ్డా. లోపలేసి రెండు రోజులు నీ ఎముకలకు సాన పెడితే నిజం నీ నోటితో నువ్వే చెప్తావ్ ...” మీసాలు దువ్వినాడు కాని స్టేబుల్.

“మాయమ్మతోడు సామీ ... నాకు తెల్లు. నీకు ఘణ్యముంటుంది. నన్ను యిడ్చి పెట్టు...” ప్రాధేయపడ్డాడు పక్కీరప్ప.

“పో ... బయటికి పో, ఎన్నై సారు వచ్చేదాక వసారాలో ఉండు పో...” గదురుకున్నాడు పోలీసాయన.

నుదుటికి పట్టిన చవుట తుడుచుకుంటూ తలొంచుకొని బయటికి చ్చినాడు పక్కీరప్ప.

కాసేపటి తర్వాత -

స్టేకిల్ పైన గొన్న పెట్టుకొని వీధుల్లో తిరుగుతూ అమ్మకునే వెంక టేశు స్టేషన్ కొచ్చినాడు.

వాడ్ని కానిస్టేబుల్ ఇట్టే నిలదీసి విచారించాడు. వాడి గొన్నమూట - సానరాయి మిషన్ పక్కకే చేరింది.

వాడు కూడా దిగులు ముఖంతో బయటికొచ్చాడు. ఎన్నై ఇంకా రాలేదు. ఆ వీధిలో ఆటో నడిపిన శంకరయ్య కూడా స్టేషనుకొచ్చాడు.

వాడి ఆటో - స్టేషన్ ముందున్న చింతచెట్టు కిందకి చేరింది.

వాడినుంచి కూడా జవాబు రాలేదు.

కానిస్టేబుల్ నోటి కొచ్చినట్లు బూతులు తిడుతూనే ఉన్నాడు.

బండిమీద కూరగాయలు అమ్మేవాడు, పాతపేపర్లు కొనేవాడు, బూరుగుల మూటోడు, ఒక్కొక్కరూ బయట చేతులు కట్టుకొని నిలబడి చిన్నగా 'ఎలా జరిగి ఉంటుందా?' అని మాట్లాడుకుంటున్నారు.

పెదవులు ఎండిపోతున్నాయి. కడుపు మండిపోతోంది. ఆకలి...! చేయని తప్పుకు ఏమిటి ఈ శిక్ష? సాయంత్రమైంది.

ఎన్నో జీవు దుమ్మురేపుకుంటూ స్వేషానికి వచ్చి ఆగింది. ముగ్గురు లావుపాటి వ్యక్తుల్ని కూడా పోలీసులు జీపులోంచి దించి లోపలికి తీసుకెళ్లారు. మరో గంట గడిచిన తర్వాత, పోలీసాయన బయటికొచ్చి 'మీ మీ సామాన్లు తీసుకొని యిక వెళ్ళొచ్చు. ఏదైనా అవసరమై పిలిస్తే రావల్సి ఉంటుందనే హెచ్చరికతో అందరినీ వెళ్లిపొమ్మన్నాడు.

పక్కీరపు లోపలికెళ్లి తన సానమి షన్ ఎత్తుకొని భుజానికి తగిలించుకున్నాడు. త్వరత్వరగా అడుగులేసు కుంటూ వసారాలోకి వచ్చేశాడు.

ముసల్మాన్ని ఆమె దగ్గరి బంధువులే పథకం ప్రకారం హత్య చేసి బంగారం, నగదు కాజేసి వెళ్లిపోయినట్లు చెట్టుకింద చెప్పుకుంటుంటే వింటూ అక్కడ్నుంచి తూర్పుమండపం వైపు నడిచాడు.

మండలంలో ఎక్కడ చూసినా ముసిల్మాని చావు గురించే మాట్లాడుకుంటున్నారు.

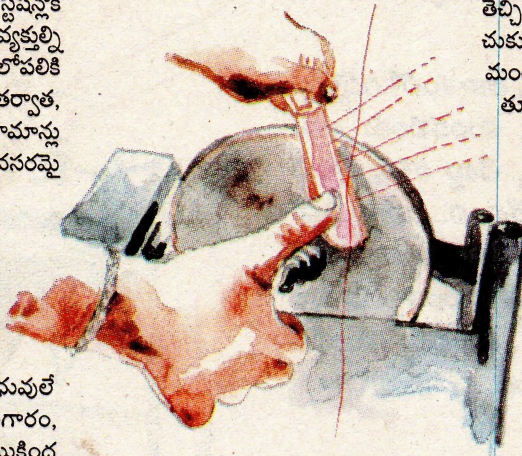
పొద్దున్నే వేటకు వెళ్లి గూళ్లకు చేరుకుంటున్న పక్షులు రకరకాల అరుపులతో తుమ్మ చెట్టు కొమ్మలపైకి చేరుకుంటున్నాయి.

వేడి టీ గాజు గ్లాసు చేతిలోకి తీసుకొని రకరకాల ఆలోచనలతో అరుగుపైన కూర్చున్నాడు పక్కీరపు. ఈ భూమీద ఎంతోమంది ఎన్నోరకాల పనులు చేసుకుంటూ బతుక్కుంటున్నారు. తన తండ్రి ఈ వసే ఎందుకు నేర్చుకున్నాడో, తనకూ దీనినే ఎందుకు నేర్పాడో అర్థం కావడం లేదు.

తూర్పు మండపం వైపు చూశాడు. వీధి దీపం వెలుగులో మెరిసిపోతోంది. బజారు నడి మధ్యలో తుమ్మచెట్టుకు ఆనుకొని నాలుగు కాళ్లతో గంభీరంగా తలెత్తుకొని చూస్తోంది. రాయల కాలంలో కట్టించని పెద్దోళ్లు చెప్తుంటారు. మండపానికి దేవతల బొమ్మలు చెక్కారు. చుట్టూ రాతి అరుగులు. ఊర్లోకి వచ్చే బస్సు దీన్ని చుట్టుకొని తిరిగి పోతూ ఉంటుంది. రద్దీగా ఉండే బజారులో పెద్దోళ్లకు చోటు దక్కేది ఇక్కడే. పొద్దున్నే పల్లెల్లుంచి మొదటి బస్సుకొచ్చే పాలు, కూరగాయలు వంటివన్నీ ఇక్కడే అమ్మకమవుతాయి. వీధుల్లో తిరిగి వస్తువులు అమ్ముకునే వాళ్లందరూ మండపం అరుగుల మీదనే విశ్రాంతి తీసుకుంటారు. ఎక్కిపోయే ప్రయాణీకులు

కూడా దీని దగ్గరే నిల్చుని ఉంటారు. తుమ్మ చెట్టు కిందనే తన తండ్రి సానమిషన్ పెట్టుకొని నవ్వుతూ, నవ్విస్తూ గడిచిన కాలం గుర్తుకొస్తోంది.

ఒక భుజానికి సానమిషన్ తగిలించుకొని, మరో చేతితో కొడుకు చిటికెన వేలు పట్టుకొని పల్లెలన్నీ తిప్పి విద్య నేర్పించిన రోజులు ... కాలితో కింద కొయ్యను తొక్కుతూ, పైన గిరున తిరుగుతున్న సానరాయిని తడేకంగా చూస్తూ కత్తిని సాన వాటంగా పైకీ, కిందకీ

జరుపుతూ సానపట్టడం ఎంత చాచకత్వంగా నేర్పించాడో ... గుండెకు ఎప్పుడు బాధ కలిగినా తండ్రి జ్ఞాపకం లేవనలూ పని చేస్తుంటుంది.

ఈ రోజు సంపాదించిందేం లేదు ... ఖాళీ జేబును మరోసారి తడుముకుని అసహనంగా భుజానికి సాన మిషన్ తగిలించుకొని ఇంటిదారి పట్టాడు పక్కీరపు.

★★★

రాత్రి కాసిన్ని చినుకులు పడ్డాయి.

పొద్దున్నే తూర్పుమండపం దగ్గర బస్సు ఎక్కిన పక్కీరపు ఎగువనున్న మూలపల్లె దగ్గర దిగాడు. కొండగాలి చల్లగా వీస్తోంది. పెన్నానది అక్కడక్కడా ఎండిపోయి కన్పిస్తోంది. ఇక్కడ్నుంచి ఒక్కోపల్లె చూసు

“తెలిదంటే విడిచి పెద్దాననుకుంటాడావా? రేయ్ ... నీ నరాలు పిండి నిజం రాబడ్డా. లోపలేసి రెండు రోజులు నీ ఎముకలకు సాన పెడితే నిజం నీ నోటితో నువ్వే చెప్పావ్ ...” మీసాలు దువ్వివాడు కానిస్టేబుల్.

కుంటూ రాత్రికంతా ఇల్లు చేరాలనే దృష్టితో ఉన్నాడు.

రామాలయం దగ్గరి వేపచెట్టు నీడలో సాన మిషన్ దించాడు. ఎదురుగా గుడిసెలో ఉన్న టైలర్ పొవులోంచి చంద్రయ్య ఆనం

దంగా కత్తెర్లు తీసుకొని బయటికొచ్చాడు.

“ఏమన్నా ... మా పల్లె దిక్కే రాకుండా మానుకున్నావు. డిసెంబర్, జనవరి నెలల్లో ఎంత గిరాకీ ఉంటాదో నీకు జెప్పాలా... క్రిస్ మస్, కొత్త సంవత్సరం, సంకురాత్రి పండగ లన్నీ వస్తాంటే మాకు య్యాడ ఊపిరాడ్డాంది ...” అంటూ దగ్గరుండి నాల్గు కత్తెర్లు సాన పట్టించుకొని పోయినాడు.

నలభై రూపాయలు జేబులోకి చేరింది.

ఇండ్లలోకి పోయినంత ఈలకత్తి, చాకులు తెచ్చి ఆడోళ్లందరూ చుట్టుముట్టి సానపెట్టించుకున్నారు. సానరాయి 'గిర్గిర్ గిర్గిర్' మంటూ శబ్దం చేస్తూ ఆగకుండా తిరుగుతూనే ఉంది.

పక్కీరపుకు మనస్సంతా సంతోషంగా ఉంది. అక్కడ్నించి పడమటి పల్లెకు వెళ్లాడు. టైలర్ పాపన్న అంగడి బయట చెక్క బెంచి మీద కూర్చొని బీడీ ముట్టించినాడు. పల్లెలో ట్రాక్టర్ డ్రైవర్ గా పని చేస్తాండే ముగ్గురు బిడ్డల తండ్రి నారాయణ, కాలేజీలో చదువుతున్న మరదలు రాజేశ్వరితో లేచిపోయిన సంగతి పాపన్న కథలు కథలుగా చెప్తుంటే పడి పడి నవ్వుతూ విన్నాడు పక్కీరపు.

కాలి దారికి అవతల ఉన్న కానుగ చెట్టు నుంచి పూలు నవ్వుడి లేకుండా రాల్చున్నాయి. కొమ్మల లోపల్నుంచి గుప్ప ఒకటి బెరుకు బెరుకుగా కూస్తోంది. సానరాయి వైపు చూశాడు పక్కీరపు. అరిగిపోయింది! వేసి ఆరు నెలలు దాటింది. ఒక్కో సానరాయి ఐదు నూర్ల కాన్పుంచి వెయ్యి వరకూ ఉంటుంది. సానమిషన్ కొయ్యలన్నీ కూడా పాడైపోతున్నాయి. కొత్తది కొనాలంటే మూడు వేల కాన్పుంచి ఐదువేల వరకూ అవుతుంది. ఈ పండుగల సీజన్లోనే అంతో ఇంతో సంపాదించుకుంటే కొత్తది కొనచ్చు అనుకున్నాడు. ఆలోచన వచ్చిన వెంటనే పల్లెలోని ఇండ్లకు వెళ్ళడానికి సిద్ధపడ్డాడు.

కూస్తున్న గువ్వ రెక్కలు విప్పి ఆకాశం లోకి ఎగిరింది ... కొత్త దారి వెతుక్కుంటూ! రాత్రి కురిసిన వానకు మట్టిరోడ్డు జారుడు బండగా తయారైంది. సానమిషన్ బరువు మోస్తూ అడుగులో అడుగేసుకుంటూ మెల్లిగా ఇండ్లలోకి పోయినాడు.

అరభై రూపాయల వరకు పని దొరికింది. మధ్యాహ్నం దగ్గర్లోని పాతశాల దగ్గరికి వెళ్లాడు. ఆరుమంది పిల్లలకు ఇద్దరు టీచర్లు ఉన్నారు. కత్తెరకు సాన పట్టించి ఇచ్చాడు ఉచితంగా. కాసేపటికి గంపలో అన్నం, కూరలు పెట్టుకొని 'మధ్యాహ్న భోజన పథకం' తీసుకొచ్చింది సర్పంచి ఇంట్లో పనిచేసే రామక్క. రెండు ముద్దలు అడిగి పెట్టించుకున్నాడు.

బోరింగు దగ్గరికెళ్లి నీళ్లు తాగాడు. ప్రాణానికి నిమ్మకాయ ఉంది.

టీచర్లు పిల్లలు సానమిషన్ గురించి అడిగిన రకరకాల ప్రశ్నలకు ఓపిగ్గా జవాబులిచ్చాడు. తర్వాత అక్కడ్నుంచి రెడ్డోరి వల్లెదిక్కు బయలుదేరాడు. కట్టపైన వెళ్తున్నప్పుడు ఎదురుగా ఎడ్లబండి వస్తోంది. దాని వెనకే హారన్ వాయిస్తూ వేగంగా దూసుకొస్తోంది జీవు. దారి ఇచ్చేందుకు ఎడ్లబండి ఒక వైపు ఆగింది. జీవు అలాగే ముందుకు సాగిపోయింది. పోలీసు జీవు! స్టేషన్లో నిలదీసి దబాయించిన కానిస్టేబుల్ కూడా అందులో ఉన్నాడు. ఎందుకొచ్చిన గొడవ? వాళ్ల కళ్లలో పడకపోతేనే మంచిదనిపించింది పక్కీర పుక్కు.

వెంటనే రంగు వెలసిన తువ్వాలను ముఖానికి కప్పుకున్నాడు. వేగంగా అడుగులు వేసుకుంటూ ముందుకు సాగిపోతున్నాడు.

“రేయ్...” గట్టిగా కేక.

వెనక్కి తిరిగి చూసే ధైర్యం కూడా లేదు. జీవు ఆగింది. మళ్లీ అదే కేక.

భయం భయంగా వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. జీవులోంచి దిగి కానిస్టేబుల్ పిలుస్తున్నాడు. కళ్లలో ఆందోళన. కాళ్లలో వణుకు. తప్పుదన్నట్లు వెనక్కి తిరిగి జీవు వైపు వచ్చాడు. భుజానికి తగిలించుకున్న సానమిషన్ కిందకి దించాడు. చేతులు కట్టుకొని నిల్చున్నాడు.

ఎప్పుడు ఎదో చెప్పాడు.

“రేయ్... వెనుక జీపెక్కు” గదమాయిం చాడు కానిస్టేబుల్.

పక్కీరయ్యకు గుండెలు అదిరిపోతున్నాయి. తను చేసిన నేరమేమిటో అర్థం కావడం లేదు. తన తలరాతను తానే తిట్టుకుంటున్నాడు. మట్టిరోడ్డుపైన దుమ్ము రేపుకుంటూ జీవు ముందుకు దూసుకుపోతోంది. పొద్దున్నే పొలం పనులకు వెళ్లిన వాళ్లందరూ ఖాళీ క్యారియర్లతో మాట్లాడుకుంటూ ఎదురొస్తున్నారు. తనవైపు అనుమానంగా చూస్తున్నారు. తలొంచుకొని కూర్చున్నాడు పక్కీర పుక్కు.

కాసేపటికి జీవు తూర్పు మండపం దగ్గరికి చేరుకుంది. బజారంతా రద్దీగా ఉంది. గుర్తుపట్టి చూసినవాళ్లు ‘ఏం జరిగింది?’ అన్నట్లు ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తున్నారు. తుమ్మవెట్టు పైన కాకులు అదేపనిగా అరుస్తున్నాయి. జీవు ఎక్కడా ఆగకుండా స్టేషన్ కొచ్చి ఆగింది. ఎప్పుడు దిగి స్టేషన్ లోపలికి వెళ్లాడు వేగంగా.

“రేయ్... సానమిషన్ లోపల పెట్టు” కనురుకున్నాడు కానిస్టేబుల్. చెప్పినట్లు చేసి వసారాలో చేతులు కట్టుకొని నిల్చున్నాడు దిగులు నిండిన ముఖంతో. జీబుని తడిమి

చూసుకున్నాడు. నిండుగా ఉంది. కానీ తృప్తి లేదు. భయంతో శరీరం కంపించిపోతోంది.

గంట గడిచింది. లోపల్నుంచి పిలుపొచ్చింది. బెదిరిపోతూ వెళ్లి నిల్చున్నాడు తలొంచుకొని. ఎప్పుడు రానుకునేది మూసేసి చూశాడు.

“నీ పేరేందిరా?” ప్రశ్నించాడు.

“పక్కీరపు సామీ” వినయంగా చెప్పాడు.

“ఎంతకాలం నుంచి ఈ సానపట్టే పని చేస్తున్నావ్?” రెండో ప్రశ్న.

“సామీ, మా నాయన చేస్తావున్నాడు. ఆయననే నాకీ విద్య నేర్పించింది. ఆయన సచ్చిపోయి రెండేళ్లు దాటిపోతాంది” విన్నవించుకున్నాడు.

“ఈ మండలంలోని అన్ని పల్లెలు నువ్వే తిరుగుతావ్ కదూ” మూడో ప్రశ్న.

“ఔ... సామీ”

“ఊర్లో నీ సానమిషన్ ఎక్కడ పెట్టుకుంటావ్?” నాల్గో ప్రశ్న.

“తూర్పు మండపం దగ్గర సామీ...”

“సరే... విషయానికి వస్తాను. పద్దెనిమిది రోజుల క్రితం రెడ్డోరి వల్లె దగ్గర ఒక సంఘటన జరిగింది. తెల్సా” కళ్లు ఎగరేస్తూ ఐదో ప్రశ్న.

“తెలీదు సామీ...”

“మాజీ సర్పంచు శివారెడ్డి వర్గీయులు రామిరెడ్డిని పొలం దగ్గరే వేట కొడవళ్లతో నరికి చంపినారు. ఫ్యాక్షన్ మర్డర్ -

విన్నావా?”

కుర్చీలోంచి పైకి లేచాడు. ఎప్పుడు.

వినీ విన నట్లు, తెలిసీ తెలియ

నట్లు అ సందిగ్ధం గా తలాడించాడు పక్కీరపు. మరోమాట లేకుండా

ర్నూడించి చెంప మీద కొట్టాడు ఎప్పుడు. ముక్కునుంచి నెత్తురు కారింది. భుజం మీద తువ్వాలతో తుడుచుకున్నాడు పక్కీరపు.

“ఆ పల్లెలో వేట కొడవళ్లకు సాన పట్టింది నువ్వేనా... కాదా...” కళ్లలోకి సూటిగా చూస్తూ అడిగాడు ఎప్పుడు. మరోసారి అరికాళ్లలో వణుకు మొదలై శరీరమంతా వ్యాపిస్తోంది. ఏం మాట్లాడకుండా నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయాడు.

ఇంకో దెబ్బ పడింది. కన్నీళ్లు పొంగుకొచ్చాయి.

“మండలంలో ఏ ఏ పల్లెలో ఎవరెవరి ఇళ్లలో ఎన్నెన్ని వేట కొడవళ్లు, మారణాయుధాలు ఉన్నాయో నువ్వు మాకు చెప్పాలి. నువ్విచ్చే సమాచారం ఆధారంగా దాడులు మొదలెట్టి స్వాధీనం చేసుకుంటాం... అర్థమైందా?”

“మండలంలో ఏ ఏ పల్లెలో ఎవరెవరి ఇళ్లలో ఎన్నెన్ని వేట కొడవళ్లు, మారణాయుధాలు ఉన్నాయో నువ్వు మాకు చెప్పాలి. నువ్విచ్చే సమాచారం ఆధారంగా దాడులు మొదలెట్టి స్వాధీనం చేసుకుంటాం ... అర్థమైందా?” ఎలాగైనా సరే నువ్వు మాకు సహకరించాల్సిందే అనే స్వరంతో ఎప్పుడో హెచ్చరించాడు.

మైందా? ఎలాగైనా సరే నువ్వు మాకు సహకరించాల్సిందే అనే స్వరంతో ఎప్పుడో హెచ్చరించాడు.

తలాడించాడు వినయంగా పక్కీరపు... కన్నీళ్లతో!

“వెళ్లి ముఖం కడుక్కో... భోజనం వస్తుంది. తిని సిద్ధంగా ఉండు” అని చెప్పి ఎప్పుడు బయటికెళ్లిపోయాడు.

చెప్పకుంటే వీళ్లు విడిచిపెట్టరు.

చెబితే వాళ్లు బతకనివ్వరు.

ఏం చెయ్యాలో దిక్కు తెలియడం లేదు.

వసారాలోనే కూలబడి ఆలోచిస్తున్నాడు.

గంట గడిచిపోయింది. అందరూ భోజనాల కెళ్లారు. స్టేషన్లో ఎవరూ లేరు. ఎప్పుడు చెక్క కుర్చీ పక్కన సానమిషన్ నిరామయంగా కనిపిస్తోంది. బతుకిచ్చిందే... బలి చేస్తోంది.

దానివైపు చూడడానికి కూడా మనసొప్పుడం లేదు. భుజం మీది తువ్వాలను ముఖానికి ముసుగులా కట్టుకున్నాడు.

చింతచెట్టు కొమ్మల్లోని గట్టిలాలు శబ్దం చేస్తున్నాయి. జీరంగులు మొత్తుకుంటున్నాయి. నిశ్శబ్దంగా అక్కడ్నుంచి కదిలాడు. స్టేషన్ దాటుకున్నాడు. వేగంగా అడుగులు పడుతున్నాయి. తారోడ్డునుంచి మట్టి దాల్చోకి అట్టుంచి కాలి తోవలోకి మారుతూ ఒంటరిగా, భుజానికి ఎలాంటి బరువు లేకుండా ముందుకు సాగుతున్నాడు.

దూరంగా టౌను కెళ్లే ఆఖరిబస్సు వస్తోంది.

అతడి నడక, వేగం చూస్తుంటే యిక ఇటువైపు ఇంకోసారి వచ్చేలా కూడా కనిపించడం లేదు. వెళ్లిపోతున్నాడు... పోతూనే ఉన్నాడు!

తూర్పు మండపం బోసిపోయి కనిపిస్తోంది!

రచయిత సెల్: 94400 74893

డా॥ వేంపల్లి గంగాధర్ : 'రాష్ట్రపతి భవన్'లో విశిష్ట ఆతిథ్యం అందుకున్న తొలి భారతీయ సాహితీవేత్తగా వీరు గుర్తింపు పొందారు. 2014, సెప్టెంబర్ 8వ తేదీ నుంచి 26 వరకు వీరు రాష్ట్రపతి భవన్‌లో విడిది చేశారు. రాయలసీమ ప్రాంతానికి సంబంధించిన పలు అంశాలపై పుస్తకాలు రాశారు. వీరి కథా సంకలనం 'మొలకల పున్నమి'కి కేంద్ర సాహిత్య అకాడమి మొదటి యువపురస్కారం - 2011 లభించింది. ప్రసిద్ధ సాహితీవేత్త సునీల్ గంగోపాధ్యాయ చేతుల మీదుగా తామ్రపత్రం అందుకున్నారు. శ్రీ వేంకటేశ్వర విశ్వవిద్యాలయం నుంచి 'రాయలసీమ కథా సాహిత్యం' పై పిహెచ్‌డి, 'రాయలసీమ ఫ్యాక్షనిజం' పై ఎంఫిల్ పూర్తి చేశారు. కేంద్ర ప్రభుత్వం వారి 'రైటర్స్ ట్రావెల్ గ్రాంట్' ద్వారా 'శాంతినికేతన్'లో పర్యటించారు. మొలకల పున్నమి, దేవరశిల, గ్రీష్మభూమి, తొలితెలుగు శాసనం, పూణే ప్రయాణం, కథనం, హిరణ్యరాజ్యం, నేలదిగినవాన, నేను చూసిన శాంతినికేతన్, పాపాఘ్ని కథలు, రావణవాహణం కథలు, కడప వైభవం (సంపాదకత్వం), అనంతపురం చరిత్ర (సంపాదకత్వం), ఎర్రచందనం దారిలో తమిళ కూలీలు, యురేనియంపల్లె నవల పుస్తకాలు రాశారు. సీమ గిరిజన తండ్రి నుంచి పడుపు వృత్తిలోకి తరలిపోతున్న మహిళల జీవన ఆక్రందనను 'పూణే ప్రయాణం' రచనలో చిత్రణ చేశారు. ఇదే ఇతివృత్తంతో రాసిన 'మైనం బొమ్మలు' కథకు అమెరికన్ తెలుగు అసోసియేషన్ (ఆటా) పురస్కారం దక్కింది. న్యూఢిల్లీ కథా ఫౌండేషన్‌వారి నుంచి 'శిలబండి' కథకు జాతీయ కథాపురస్కారం, 'నేలదిగిన వాన' నవలకు అంపశయ్య నవీన్ సాహితీ పురస్కారం, 'దేవరశిల'కు రావూరి భరద్వాజ స్మారక సాహితీ పురస్కారం అందుకున్నారు. వీరి కథలు పలు భారతీయ భాషలలోకి అనువాదమయ్యాయి.